

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Illustrior de inimicis palma est, mori pro eis in moriantur, quàm ipsis
perditis triumphare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

DOMINICA PALMARVM.

DE ILLUSTRIPALMA ET Triumpho quem Christus Dominus refert ex inimicis, & qui exprimitur primo Verbo in Cruce prolato.

Pater, dimitte illis, non enim sciunt quid faciunt. Luc. 23.

Cum audissent, quia venit Iesus Ierosolymam, acceperunt Ramos Palmarum, & processerunt obviam ei, & clamabant: Hosanna, benedictus qui venit in nomine Domini, Rex Israel. Ioan. 12.

VERITAS PRACTICA.

Illustrior de Inimicis Palma est, mori pro eis ne moriantur; quam ipsis perditis triumphare.

RATIO EST, Quia Charitatis illustrior est triumphus quam vindicta vel fortitudinis. Sed moriendo pro Inimicis, ne moriantur, Charitatis est triumphus: De ipsis vero perditis, vel vindicta vel fortitudinis triumphus est. Ergo Illustrior de Inimicis Palma & triumphus est, mori pro eis ne moriantur, quam ipsis perditis triumphare.

I. PUNCTUM.

DE celeberrimo ingressu Domini in Civitatem Ierusalem habetur in 4. parte, hebdomada integra quæ est 26. seligenturque nonnulla post ampliores discursus. Hic modo sufficiat pauca hæc breviter capitata, mente percurrere, quibus ad primæ Veritatis propositæ Considerationem fiat progressus. Primum, quod inter alias causas cur sic magnifice Dominus voluerit ingredi Civitatem, hæc una fuit, ut indicaret se de inimicis triumphare.

Secundum, quod de ipsis triumphat non

solum e surgendo post mortem, sed moriendo & orando pro ipsis in Cruce, ne pereant.

Tertium, quam luculentè hunc pietatis affectum expresserit in primo, quod proculit, verbo, *PATER dimitte illis, non enim sciunt quid faciunt.*

Quartum, quanta in hoc Verbo seu in pietatis affectu per verbum expresso, quamque perfecta reluceat Renuntiatio Juris illius, quod habebat Christus, reposcendi vindictam de Inimicis, necnon de ipsis vindicatis & perditis triumphandi.

Quintum denique, ut ad similem tam generosæ Renuntiationis Imitationem & praxim excitemur, quam sit verum, quod *Illustrior de Inimicis Palma sit mori vel pati pro ipsis, ne moriantur & pereant, quam de ipsis perditis triumphare; aut alio quovis ulcisci modo.*

Ratio, quæ à Charitate petitur, est insignis ad affectum permovendum, & ad intellectum illustrandum. Quid enim nobilius, quid generosius, & quid sublimius Charitate triumphante? Undecumque enim aliter de inimicis triumphes, sive à prudentia, sive à Justitia, sive à fortitudine, eò semper erit inferior triumphus, quod hæc virtutes sunt Charitate inferiores. Et quidem si nuda & simplici Charitate nihil est excellentius, quantum magis ipsa est excellentissima, dum triumphat? Sic enim seipsam quodammodo altius evexit, si quid sit altius, quod evehit possit: Unde

de Apostolus, cum de Charitate ad cetera don. & gratias comparata dilexerit, *Adhuc excellentiorem, inquit, viam vobis d. monstro. Dicitur quilibet, adhuc aliquid excellentius dicam.*

II. PUNCTUM.

ATQVI sic pati sic orare & mori pro inimicis, ne pereant, est actus & triumphus Charitatis.

Quod sit actus, patet evidenter: Quod verò ille actus Charitatis, sit eundem triumphus, intelligi potest pluribus modis: Primo, quod damnosiores nostri inimici nempe Caro, Mundus & Dæmon sic superentur & triumphentur; sicut enim valde naturale est, valde conforme mundo & valde gratum Dæmoni vindicare se de inimicis, & ad vindictam reposcendam maximè invitetur ab his tribus nostræ salutis hostibus: sic cum resistimus tentationi, cum non obstante naturali inclinatione, non maledictus pro maledicto, sed è contra benedictionem, ex Charitate reddimus, profectò victoria est & triumphus Charitatis de illis hostibus. Secundo potest intelligi de illis ipsis Inimicis, quos Charitate nobis vincimus, quos nobis devincimus, eos emollientes & inflectentes; Vel quos vincimus Deo, eis gratias obtinentes, quibus respiciant & salventur; sic dicitur, *lucratu oris fratrem tuum: SALVABIS animam eius à morte, & operies multitudinem peccatorum.* Vel denique vincimus inimicos ipso actu Charitatis, quem pro eis exercemus, & singularis obedientiæ, quam reddimus præceptis vel Consiliis Christi, Domini, unde est illud celebre Sapientis dictum; *Vir obediens loquetur victoriam;* Quia enim ratione hic Charitatis actus est superior meritis & dignitate, illa Inimicorum potentia seu violentia, quam in nos exercent; eadem nos superiores & victores eorum sumus; ac proinde de eis triumphamus.

Sed prius anime, de te triumphes necesse est: vincendus ille affectus, qui te ad vindictam inclinât, atque ut vincatur certius, constanter est impugnandus. *Sic exit vincens ut vinceret.* Vindica me Domine, non de meis inimicis, sed de me ipso.

III. PUNCTUM.

SIC ergo patet, illustriorem illam esse palmam & triumphum, qui de inimicis agi possit, quando pro eis potius patimur & oramus, exemplo Christi, quam si eos ultione accepta perderemus, ne quid inulti ab eis patiamur. Quia Charitas longè semper excellentius Bonum est quocunque alio, quod ex vindicta vel ex præterito Jure reposcendæ reparationis læsi honoris vel injuriæ acceptæ provenire possit. *Super omnia, Charitatem habete:* Unde aptè S. Coloss. 3. Augustinus, *Charitas est verissima, plenissima, L. 3. de perfectissimaque Iustitia.* Et hæc certè confidenter & ratio plurimum valere debet ad illam Charitatem exercendam; nam quid quærimus in vindicta reposcenda? hoc unum nempe ut malum avertamus, vel bonum aliquod procuremus; sed nullum est tam grave malum, quam si Charitatem perdas, aut nullum tale bonum quam eius actus & exercitium: ac proinde cedant illi omnia necesse est, aut negandum, Charitate nihil esse majus & excellentius, quod tuta fide & Conscientia cogitari non potest.

Quam verè & sapienter Sapiens, *Honor Prov. 20. est homini, qui separat se à Contentionibus.* Non dixit pax est homini, gratia est homini, salus, benedictio aut alia singula bona, quæ referre poterat, sed honor est homini, quia de honore magis dubitant homines, num sit in illa Charitate servata, & ideo nos certos & seculos esse voluit, ut si honorem quærimus, Charitatem potius quam vindictam cogitemus. Non potest enim non esse valde honorificum coram Deo & coram hominibus rectè sentientibus, cum majus bonum minori præferimus, aut dum prospicimus ne minus malum majore malo redimatur. Etenim quis non eum stultum judicet & derideat, qui propter calceum brevioris, sibi pedem refecaret? Sic planè ille insanit, & meritò est deridendus, qui propter temporale aliquod bonum, Caritatem violet, quæ tale est bonum ut *Charitas Deus sit, & Deus Charitas.* O bonum super omne bonum. Dic ergo ex corde cum Christo, *Pater, Ignosce illis;* & mihi simul cum illis, si quid contra hanc Veritatem peccavi.

Hinc affines videri possunt quæ sequuntur.

Injuria;